

12/5

Ryssbesökets försvarare

i Svenska Dagbladet har dragit sig tillbaka till en besynnerlig position. Det är gallet av Dagens Nyheter, skriver man, att kritisera besöket, då tidningen samtidigt refererar vad som händer och till och med publicerar fotografier av ryssar som ser hyggliga och vänliga ut; här ser man, heter det, samma dubbelspel som då kungen kritiserades i ledare samtidigt som eriksgatan beskrives.

I regel inpräntas det att i anständig journalistik åsikter och nyheter är två skilda saker; nyheterna bör inte färgas eller förkortas i enlighet med en tidnings åsikter. Svenska Dagbladet tycks för dagen anse det motsatta; vi skulle av vår uppfattning om besöket avhållas från att skildra det och i varje fall stryka alla bilder där ryssarna inte ser elaka ut. Vi är övertygade om att högerns huvudorgan inte tillämpar sådana metoder, utan bara i ett trängt läge tillgriper tokerier för att värja sig.

D • N

13/5 1956

Den vikande intoleransen

Vid 1952 års presidentval i USA röstade 75—90 procent av negrerna i alla städer — även i Södern — med det demokratiska partiet. Vid samma val röstade förstäderna (sovstäderna med villabebyggelse) över så gott som hela landet till 75—90 procent med det republikanska partiet. Siffrorna, hämtade ur Samuel Lubells nyss utkomna märkliga arbete "Revolt of the Moderates", kan synas främst klargöra att den ekonomiskt grundade motsättningen mellan demokrater och republikaner är utomordentligt stark. Trots en stark absolut och relativ höjning av negrernas standard under senare år är denna grupp likväl tortfarande den genomsnittligt fattigaste av de amerikanska folkgrupperna. Förstäderna — sovstäderna — representerar tvärtom det högsta väståndet; deras väldiga växt efter det andra världskriget är ett av de klaraste bevisen på Amerikas växande rikedom.

Men närmare granskade är siffrorna av intresse främst från en helt annan synpunkt. För trettio år sedan röstade negrerna republikanskt. Det var under Franklin Roosevelts tid de bytte parti, till en början sannolikt därför att Roosevelt bekämpade krisen och massfattigdomen med starka medel. Sedan dess har den svarta minoritetens anslutning till demokraterna blivit mer och mer bestämd; de röstade i högre grad på Truman än på Roosevelt, i högre grad på Stevenson än på Truman. En växelverkan är förklaringen: nordstatsdemokraternas strid mot olikställighet och segregation har lockat negrerna, och negrernas röster har drivit par-

tiet att med ständigt större energi föra denna strid. Genom negrernas utflyttning från söder till norr har denna utveckling blivit snabbare och mera markerad. I en rad storstäder och stater i Norden är eller kan negerrösterna bli tungan på vågen. New York, Chicago, Philadelphia, Detroit, i dessa och många andra städer är negrerna, 15—20 procent av väljarna, av utslagsgivande betydelse för demokraternas valmaskineri.

Sovstäderna: bland den be-
suttna folkgrupp som bor i
dem har intoleransen i rasfrågor
av ålder varit jämförelsevis
stor, i varje fall har den ak-
tiva intoleransen varit svag.
De konkurrerar inte med neg-
rerna, de står över stridsvilm-
let i rasfrågan, hos dem har
det mer och mer slagit igenom
att aggressiv rashögfärd
är ett tecken på obildning och
bristande kultur. I Norden
har de sedan ett århundrade
 varit kärnan i det republi-
kanska parti som alltid i prin-
cip — och under den ärorika
tid som retoriken ständigt
minner om även i praktiken
— varit rasförtryckets mot-
ståndare.

Dessa båda grupper, de fat-
tiga negrerna och de burgna
i sovstäderna, partipolitiskt på
var sin sida om barrikaden,
borde alltså kunna gå samman
då de andra motsättningarna
träder i bakgrunden, då ras-
frågan ensam dominerar. Ja,
den slutsatsen visar sig håll-
bar i de relativt få fall då
dess giltighet kan prövas. Vid
vissa omröstningar i sydstaterna
som direkt och uteslutande
gäller rasfrågan — särskilt de
författningsreferenda som av-
ser förslag om att på något